

μικόν, τὸν ἄφοβον δημοσιογράφον» στὸ πρόσωπο τοῦ Σουρή.

Ὁ κ. Δ. Χατζόπουλος βεβαιώνει κι αὐτὸς πὸς ὁ Σουρής «ἐξήγησε τὸ τίμιον δημοσιογραφικόν του ἐπάγγελμα» δίχως νὰ ζητήσει σάν ἄλλους νὰ ἀρριθιάσει πούθενά. Σὲ ποιὸν τάχατες νὰ στρέφεται ὁ υπαινιγμός του;

Ὁ Ροῖδης ἔχει γράψει πὸς «ἐκ τῶν ζώντων σήμερον—δηλαδή στὴν ἐποχὴ τοῦ Ροῖδη—ποιητῶν, προτιμῶ τὸν Σουρήν». Δὲν εἶπε πὸς τὸν βρίσκει μεγάλον, μὰ μόνο πὸς τὸν προτιμᾷ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Τὴν ἀληθινὴν του γνώμη τὴν εἶδατε στὸν περασμένον «Νουμῶ».

Μὰ κείνον ποῦ ξεπερνᾷ καὶ τὸ Σουρή στὴ σάτυρα εἶναι ἡ ἔμπνευσή τῆς «Ἐστία» νὰ τελειώσει τὸ μοιρολόι μὲ ἄμπελους στίχους τοῦ ἴδιου τοῦ Σουρή. Μέσα σὲ αὐτοὺς τοὺς στίχους, διαβάζουμε καὶ τὸν ἀκόλουθο στίχο «κι ὅλοι ἐμιμέτρος καὶ πεζῶς μ' ἐπῆραν στὸ κοινόδο! Νομίζουμε πὸς ἡ «Ἐστία» μοροῦσε νὰ σεβαστεῖ περισσότερο τὴ μνήμη τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ μὴ δημοσιέψει τοὺς στίχους αὐτοὺς ποὺ θὰ ὑπώπτενε κανεὶς πὸς μοροῦσε καὶ νὰποτελοῦνε τὴν προσωπικότης γνώμη. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι ὁ Μητροπολίτης στὸ λόγόν του λέγοντας πὸς ἤθελε νᾶχει κι αὐτὸς σατυρικὰ πνεύματα. Καὶ τί ποίησε... Ὁ Σουρής, ὁ ἀδῶς, ὁ ἀέκαστος, νὰ τὴν παθαίνει ἴσια ἴσια ἀπὸ τοὺς φανατικότερους φίλους του.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Β.

**ΦΕΓΓΑΡΟΒΡΑΔΟ ΑΥΓΟΥΣΙΑΤΙΚΟ**

Φεγγαρόβραδο αὐγουσιάτικο !  
 Ὄντε νύχτα, ὄντε μέρα...  
 Ἀσημένιο, ἀραχνόφραγτο,  
 Φῶς γαλήνιο πέρα - πέρα.  
 Φῶς γλυκὸ τῆς ἀνταιάκλασης,  
 Πῶς δὲν καίγει ὄντε θαμπώνει,  
 Μὰ ὁμορφ αἶνει ὅλα τριγύρω μας  
 Καὶ τὴν πλάση ἐξαῶλώνει.

Φεγγαρόβραδο αὐγουσιάτικο !  
 Ἦ ἀγάπη ἢ περισμένη,  
 Ἀσημένια, ἀραχνόφραγτη,  
 Μαζονή, μὰ ὄχι οθυσμένη.  
 Φῶς γαλήνιο τῆς ἐνθύμησης,  
 Πῶς δὲν καίγει ὄντε θαμπώνει,  
 Μὰ παιδιὰ ὁμορφ αἶνει αἰσιήματα,  
 Τὴν καρδιά ὅλη ἐξαῶλώνει.

Λίγνα, Ἀθῆναι, 1918

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

**ΘΡΗΝΕΙ ΠΟΝΩΝΤΑΣ.**

Θρηνεὶ πονώντις ἡ ἀπαλή καρδιά μου  
 Κι ὁ κόπος ὅλος δέρεται μαζί μου,  
 Κάθε μαρούλια, κλαίοντας, παιδιὰ μου,  
 Ἄντρα μου, κορᾶει, φίλοι μου, ἀδερφοί μου,

Ἄχ! κι ἐνῶ μαύρη γέρω ἡ πείνα ἀπλώνει  
 Κ' ἔδμα πεθαίνουν τὰ ὄρφανά, τὰ νόνα,  
 Ἀγάματα τοῦ κόσμου οἱ δολοφόνοι  
 Στήθουν νὰ μείνουν ἐνδοξοὶ σὶνὸν αἰῶνα.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

LOUIS-JEAN FINOT

**Η ΝΥΧΤΩΔΙΑ**

Τὸ χιόνι πέφτει, ψιλὸ καὶ πυκνό... ὁ δρόμος ἔχει κιάλας σκεπαστεῖ μὲ τᾶσπρα του ποῦπούλα. Ὁλος ὁ κόσμος πηγαίνει διασπικτός, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, γιὰ νὰ γυλαχτεῖ ἀπὸ τὸν παγερὸ βοριά ποὺ φυσάει.

— Ἄς μιοῦμε δῶ, θέλεις ;

— Ἀκούς ἐκεῖ ! πάντα καλύτερα θάναι παρὰ μὲς στὸ δρόμο. ἄλλωστε τίποτα δὲ θὰ χάσουμε, ἂν ἀφίσομε τὰν περὶταιο. σὲ λίγο δὲ θὰ εἶναι πιά καρένας ἔξω.

Οἱ δὺ ἀξιωματικοὶ προῶνουν τὴν πόρτα τοῦ καφερείου, καὶ μπαίνουν μέσα σὲ μιὰ θερμὴ σάλα, γειάτη κόσμο. Βγάζουν τοὺς μαντιέτες τους καὶ τοὺς κρεμοῦν στὸ κρεμαστήρι. Ἔστερα, ἀφροῦ σιάνηκαν λίγην ὥρα ἀναποφάσιστοι ποιά θέση νὰ διαλέξουν, τραβοῦνε σιγὰ σιγὰ σὲ μιὰν ἥσυχην γωνιά καὶ κάθονται ὅ ἕνα τραπέζι. Μιὰ ξανθὴ κι ἁμορφη σεροβιόρα τοὺς ἐπιησιάζει καὶ τοὺς σεροβίρει γρήγορα γρήγορα.

— Αὐτὸ εἶναι, φίλε μου, τὸ μεγάλο καφερεῖο τοῦ τόπου. Εἶναι ἄλλα ποὺ ἔχουν μουσική, καὶ φτωχὲς ὀρχήστρες. ὅμως, σὲ τοῦτο ἔρχεται καλύτερη κόσμος. Ἐδῶ βλέπεις τὴν καλύτερη κοινωνία ἀπ' ὅλη τὴν πόλη. Κοίτα σὲ κείνο τὸ τραπέζι, κεῖ κάτω : Ἐκεῖ ἔναι οἱ ὄχι μὲγαλύτεροι βιομήχανοι τοῦ Κόσμου. Πίνουν τὴν μπίρα τους καὶ συζητοῦνε γιὰ τοὺς μιστοὺς τῶν ἐργατῶν. Καπνίζουν τὶς πίπτες τους ἢ τὰ πούρα τους εὐχαριστιμένοι, κι ἀδειάζουν τὰ ποιήρια τους μὲ ἠδονή. Τὸ ἔσος τους δὲ λείει τίποτα... ὅμως στὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἦταν ὅλοι τοὺς ἀξιωματικοί. Μάλιστα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν διοικητὴς στὸ Βέλγιο... Αὐτὲς πάρε πέρα εἶναι γυναῖκες μεγαλοσπῶν, ποὺ πίνουν τὸ τσάι τους. Ἔχουν τρομερὴ ὄρεξη καὶ καταβροχιζοῦν τεράστια ἀκτινωτά, μὲ τόσο χιτυριὰ χρώματα σάν τὰ φορέματά τους. Σὲ λίγο θὰ τὶς δεῖς νὰ πληρώνει ἡ καθεμιὰ, φεύγοντας, τὸ λογαριασμὸ της... Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ τραπέζια κάθονται τὰ κοριτσόπουλα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ παροδρόμιο. μὴ θαρρεῖς πὸς εἶναι τὰ πρόσωπά τους εἶσι κόκκινα ὑβνο καὶ ὑβνο ἀπὸ τὸ παινιάρισμα... εἶναι τὸ φρεσικὸ τους χρώμα. Σ' ὅλα τους τὰ πιστοποιητικά, ἐκεῖ ποὺ γράφει «χορῶμο», ἢ ἀπάντηση εἶναι «Κόκκινον»... Ἐκεῖ εἶναι τὸ ἐπιτελεῖο ποὺ δὲν ἔχει τί νὰ κάνει, καὶ ποὺ ἔρχεται δῶ γιὰ νὰ ξεκουράσει τὰ μάτια του».

— Μὲ τί τὸν ροιῶ, ἀγαπητέ μου Νουμῶ,

— Μὲ τὶς κελνερίνες... γιὰ κοίταξε τις, εἶναι χαριτωμένες... αὐτὴ ἡ ψηλὴ μελαγχρινή, ἡ ντελικάτη, ποὺ κρατᾷ τὸ δίσκο τὸ φορτωμένο μὲ μύθρες, εἶναι ἡ Ἔλσα : Ἀπὸ λογαροὶ καὶ τέσσαρες ὑπολογαροὶ τὴν τριγυροῦνε. Αὐτὴ τοὺς κουροτίζει μὲ χαρὰ καὶ τοὺς ἀφίνει νὰ ἐλπίζουν, μὰ τίποτα δὲ θὰ καταφέρουν : ἔχει χάσει τὸν ἄντρα της ποὺ τὸν ἐλάτρευε, σὶνὸν πόλεμο, καὶ μένει πολὺ πιστὴ στὴ μνήμη του... τὰ χαμογέλια της καὶ τὰ τρανεζοῦντα μαυρίκια της τὴς φέρουνε καλὰ πουρμπουάρ... αὐτὴ ἡ μικροῦλα ἡ ξανθὴ, ποὺ μὲς ἐσερβίρε, εἶναι ἡ Τέλλη : ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της ἔρχεται καὶ τὴν παίρνει